

LAFANZİN

Açlığa, adaletsizliğe, otoriteye, iktidara...
Tanklara karşı taşatanlar kazanıyor

“Ben amed’den gazze’den chiapas’tanım
Ben Taşatan Çocuğum”

www.lafisyanda.org

Dereler Gümbür Gümbür Karadeniz Özgürdür ! Abjape Çağxaleri Zuğa uça Oxoşkveri !

Tarih; otoritelerin baskılarına karşı direniş yazan halkların tarihidir. Devletin resmi idelojisi, her ne kadar kendi ezberini bizlerin kafasına kazımaya çalışsa da,

Biz biliyoruz! yaşanan isyanları ve direnişleri...

Doğusu ve batısıyla Karadeniz uzun yıllar canlı ve doğa yaşamının tükenişine tanık olmuştur. Çernobil katliamı ile kanser hastalığının pençesine düşerek, sahil yoluyla denizden kopararak, tarım alanlarının şirket politikalarıyla zenginlerin ceplerine giren kar alanı olması, karadeniz insanını zorunlu göçe mahkum etmiştir. Kültürü, dili ve yaşamı yok edilmiştir, yoksulluğa itilmiştir.

Efendilerin bu adaletsizliğini gören Karadeniz halkı ise doğrudan eyleme geçmiş vadilerinin başında nöbet tutmaya, köy yollarını kapatmaya, şirketleri taşlamaya başlamıştır. Fırtına vadisi halkları şirketlerle uzlaşmaz tavrıyla uzun soluklu direnişlerini kazanmıştır. Fırtına şimdi diğer vadilere de örnek gösteriliyor.

Senoz vadisinde ise yaşlı ninelerimiz ayaklanarak şantiyeleri taşladılar, yolları kapattılar ve halen direniyorlar. Fındıklıda insanlar vadileri başında nöbet tutuyor, sularını şirketlere devretmeyi reddediyorlar.

Özünü kaybeden tüm halkların isyanı gibi artık isyan karadenizden de yükseliyor. Hes projeleriyle Karadenizin can damarı olan derelerimize, vadilerimize doğrudan yaşam alanlarımıza yapılan bu saldırı artık yanıtız kalmayacak!

Barajlar bugüne kadar en az 350 bin insanı yerinden ederek yoksullaştırdı. Bir o kadarı da planlanan projelerden dolayı bu sorunla yüzyüze yaşamaktadır. Yaşamın temeli olan binlerce hayvan ve bitki türünü içinde barındıran çok sayıda akarsu ekosistemleri yok edildi.

Su Özelleştiriliyor

Yaşam kaynağı olan su özel şirketlere devredilmektedir, bu suyun özelleştirilmesi anlamına gelmektedir. Böylece, yaklaşık olarak 1300'ün üzerinde HES projesinin, özel sektör tarafından yapımı söz konusudur. Bunlardan 200 tanesi inşa halindedir. Hes projeleri şirketler açısından oldukça karlı görünüp, teknik olarak da yetersiz fizibilite raporlarına göre hayata geçirilmektedir. Bölge halkının ise bu projelerden kazancı, yıkımdır, talandır, ÖLÜMDÜR...

Daha önceki uygulamalarda, su yatırımları kamu kurumları tarafından yaptırılırken, yapım süresi ne kadar uzun olursa, işi yapan o kadar çok para kazanıyordu. Böylelikle, yatırımlar gecikiyor, yatırımın kar oranı düşüyordu.

Özelleştirmelerle birlikte sözde enerji üretimine hız verilmiş, boş boş akan derelerin değerlendirilmesi

sağlanmıştır. Ancak unutulmamalıdır ki değerlendirilen halkın ortak malı olan doğal bir kaynaktır ve kamu kurumları bir projeyi hayata geçirirken o projenin toplumsal yararını, üretim alanını, yöre halkının kalkınmasına etkisini gözetmelidir. Ancak özel sektör bir projeyi değerlendirirken sadece ekonomik analiz yapar. Projenin toplumsal yararı ve halkın yaşamına olan etkisi ile ilgilenmez. Bu durum da doğal kaynakların sadece şirketlere rant kapısı olmasına yol açmıştır.

Hes Doğaya En Az “Zarar” Veren Enerji imiş Yaşadığımız coğrafyada sözde hidroelektrik potansiyelin geliştirilmesi, dışarıya bağımlı olduğumuz doğalgazın yarattığı bağımlılığa son verilmesi ve nükleer enerjiye ihtiyaç duyulmaması açısından gereklidir. Çünkü hidroelektrik enerji kaynağı, doğal kaynaktır ve fiyatı, petrol ve doğalgazdan bağımsızdır. Hidroelektrik enerji kaynağı yenilenebilir enerji kaynağıdır; doğaya en az zarar veren enerji kaynaklarından. Ancak, özellikle Karadeniz Bölgesi’nde yapılmaya çalışılan, hafriyatların dere yataklarına döküldüğü, binlerce ağacın katledildiği, dere sularının tamamen kesildiği, insanların içme suyunun gasp edildiği hidroelektrik santrallere, yenilenebilir enerji kaynağı demek mümkün değildir. Derenin can suyunun satışa çıkarıldığı bu santraller vasıtasıyla doğal kaynaklar halkın yararınadır demek imkânsızdır.

Bu gerçekten yola çıkarak; suyun asla özelleştirilemeyeceği, ticari bir meta olarak görülemeyeceği, her türlü mülkiyet, kullanım, idare ve tasarruf haklarının da yine her türlü ulusal ve uluslararası şirketlere satılmayacağı, devredilemeyeceği kabul edilmelidir.

Yaşadığımız coğrafyada gerçekleştirilmeye çalışılan "su politikalarını" acilen durdurmalıyız. Bir çoğunun inşasına başlandığı tüm baraj ve HES projelerini derhal durdurmalıyız. Toplumun bütün yaşam savunucuları ile birlikte HES projelerden etkilenen bölge insanının yanında olmalıyız. Yerel yönetimler, doğa ve insan hakları kuruluşları, mesleki ve sivil toplum kuruluşları ve vicdanı olan bütün insanlarla birlikte yeni bir “su politikası” geliştirmeliyiz. Amacımız yaşamın yok edilmemesini sağlamak olmalıdır.

Biz liseliyiz evet! Bizlerin eğitim, sınavlar ve kılık kıyafet gibi baskılara direndiğimizi düşünebilirsiniz, Öyle de! ancak yaşam ve yaşama dönük saldırı biliyoruz ki yaşadığımız alanla sınırlı değil! Karadenizden yükselen isyan çığlığı ve sürmekte olan mücadele bizim de derdimizdir. Devletin, şirketlerin kısacası da kapitalizmin bu yok oluş tehdidi karşısında biz de varız.

Bizler liseliyiz evet! Ancak yaşanan katliamların acısına ortak olmamak, görmezden gelmek, duymazdan gelmek, yaşamların yok edilmesine seyirci kalmak bizim işimiz değil!

Artık meydanlarda halayların yanı başında horonlara duruluyor, davulların yanında kemençeler çalınıyor.

Biz liseliyiz evet! Ve tüm karadenizli, liseli arkadaşlarımıza sesleniyoruz, sizde isyan edin! Kapitalizme karşı direnin!

MADALYALAR ÖLMEZ

19 Mayıs bana göre boğucu sabahında üç yüz kadar insan toplanmıştı stadyumda her sene aksamadan yapılan gösterileri izlemek için. Bir ay boyunca saatlerce “gençlik ve spor bayramını” kutlamak için çalışmıştı yüzlerce öğrenci ve ne yazık ki o öğrencilerin arasında ben de vardım. Hepimiz bir an önce bu saçmalığın bitmesini isterken program yeni başlıyordu daha. Giriş konuşması yapıldıktan sonra şöyle dedi sunucu: “Madalya Töreni.”

Yıllardır değişmeyen programa yeni birşeyler eklenmiş herhalde diye düşündüm. İnsanları öldürdükleri, katil oldukları için madalya ile ödüllendirilecek askerler vardı belli ki. Ben bunları düşünürken birkaç bayan asker kollarına girdikleri yaşlı kadınlarla, yaşlı adamlarla belirdiler sahada. Sonra sunucu bir isim okudu, “1989” diye ekledi sonra da. Hiyerarşik sıraya göre dizilmiş bir sürü adamdan ilki eline aldığı bir madalyayla yaşlı kadınlardan birinin yanına gitti. Madalyayı taktıktan sonra kadına sarılıp, bir iki çift laf söyleyip kenara çekildi, kadının kollarına girmiş olan bayan askerler de gitti.

Ve sonra, sunucu bir isim daha okudu, bir tarih daha. Bir adam daha madalyayı alıp iki tarafında bayan askerler olan yaşlı adamın yanına gitti, madalyayı taktı, tokalaştı ve kenara çekildi. Bayan askerler de gitmişti, adam orada kaldı. Az önce madalya takılan kadın da duruyordu öylece.

Bu, yaklaşık on dakika devam etti. Sürekli birilerinin ismi okundu, sonra da doğum tarihi. Sürekli takım elbiseli, üniformalı adamlar madalyalar taktılar birilerine. Sürekli o takım elbiseli, üniformalı adamlar çocuklarını kaybetmiş anne babalara çocukları öldüğü için ödül verdiler. Sürekli, bu çiğnediğiniz topraklar daha 20 21 yaşındaki insanların hayatından daha değerli dediler annelere, babalara. Sizin evlatlarınız az sonra “Gençlik Bayramı”nı kutlamak için binlerce öğrencinin üzerinde oynayacağı toprak için öldü dediler on dakika boyunca annelere, babalara. Biz evlatlarınıza “Öldür!” dedik, onlar öldürmek için öldüler deyip madalyalarını taktılar yüreklerini evlatlarıyla toprağa gömmüş insanlara.

Gençliğini, hayatını bir kurşunla kaybetmişler anıldı “Gençlik Bayramı”nda. O koca hayatlar, bir bayram programının ilk on dakikasına sıkıştırılmıştı işte. Binlerce insan vicdanını rahatlatmıştı madalya dedikleri bir altın parçasıyla. “Şehitler ölmez.” deyip kendini kandırmıştı binlerce insan o on dakikada. O on dakikada ama sadece o on dakikada üzüldü herkes gidenele.

Sonra birden gösteri müzikleri başladı çalmaya. Az önceki sloganların yerini kahkahalar almıştı şimdi. Gidenleri unutmuştu işte herkes. Üniformalı, takım elbiseli adamlar kurulmuştu koltuklarına çoktan o on dakikaya şıgan hayatları unutup. Bayan askerlerin nereye kaybolduğunu gören olmamıştı bile. Sadece sahanın ortasında kalanlar unutmamışlardı o hayatları. Sadece madalya törenini yapıp, insanların vicdanlarını rahatlatıp gözlerini boyadıktan sonra ortada bıraktıkları anne babalar unutmamıştı yitirdiklerini. Neredeydi sahaya kadar eşlik eden askerler? Neredeydi üniformalı takım elbiseli adamlar? Neredeydi evlatları, insanlık, neredeydi?

ÇEKİRDEK Aile

Ailenin Evlada, Devrimcinin Devrimciye İhaneti Devrime Olan İhanetdir !

Boşuna dememişler "Eğitim ailede başlar."Aile baskısına yılmamak bence herşeyin başlangıcıdır. Devletle, polisle, öğretmenlerle karşı karşıya gelmekte çekinmeyen bizler, düşüncelerini veya davranışlarını seçemediğimiz ve uzun yıllar birlikte yaşadığımız ailelerimizin üzerimizde yarattığı manevi baskının karşısında çekingen davranabiliyoruz.

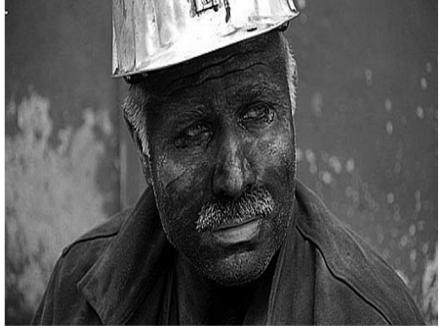
Ailemin kısıtlamalarını normal buluyorum. Onların belli bir siyasi görüşü olmadığından bastırma politikalarını da normal karşılamak gerek. Ailedeki baskı (baskı görmek için devrimci olmak gerekmiyor) bizim gözümüzde bile çoğu zaman meşruiyet kazanabiliyor. Onlar bu düzenin yanlış olduğunu düşünmemişler. "Yanlış yapıyosun" diyebilirler. Ama bu onların baskılarına yılmak anlamına gelmiyor, baskılarla karşılaştıkça aileyle çarpışmak gerek. Birde bana ve benim çevremdeki kişilere eski devrimcilerin bu işi bırakın demesi saçmadır.

Sistemle çarpışmaya başladığımdan beri (birçok devrimci gencin yaşadığı bir sorundur) çevremdeki "eski"devrimciler bu işlerin gençlik hevesi olduğunu söylüyorlar. Onlar belli siyasi görüşleri olan insanlardır. Nedense düşüncelerine ihanet edip genç devrimcileri bu işten düşürmeyi kendilerine iş saymışlardır. Bana söyledikleri sözler şunlar: " biz uğraştık" , "boşver derslerine çalış" , " okul bitsin ondan sonra yapacağını yap" hatta ve hatta "ideolojik kitaplarını tatilde okursun "kadar ileriye gidiyorlar. Bunlar beni yıldırıyor ama onların kendi ideolojilerine bu kadar yabancılaşmaları beni üzüyor. Bana, ben sistemle çarpışcam dediğim halde "okulunu oku sistemde kıçını rahat bir yere oturttur sonra devrimci ol " diyorlar. Yani bana sekiz yıllık ilkokuldan sonra diğer sekiz yılda çalış diyeilmeleri ve devrimi sekiz yıl sonraya ertelemek, bana bir ihanet olarak geliyor. Bu "Devrimi bir yapalım da hele sonra özgürleşiriz" demeye benziyor. Devrimi sonra yaparsın demek kapitalizmle anlaş sonra yıkarsın demek. Ben kendimi kapitalizmden soyutlarken, tabularımı yıkmaya çalışırken zaten devrimi içimde yaşıyorum demektir. Anlayacağınız "sen devrimi sonra yaşarsın" ya da buna benzer laflar bizleri yıldırılmamalı, sende ailenin ve "görmüş geçirmişlerin" otoritesine, nasihatlarına boyun eğme.

MADEN

Bugün her insan çalışma hayatının yaşamı üzerindeki tahakkümünden rahatsızlık duyar. 13-14 saat, güvencesiz, mutsuz ve kölece çalışmaktayız.

Çünkü efendilerin zenginliklerini yaşamaları için mahrum hayatların ya bir köle gibi sürmesi ya da sona ermesi gerekir.

Doğduğun anda ya zenginliklere sahip olursun ya da yoksulluğa mahkum. Yaşamını senin gibi bir başkasının da seçme hakkı yoktur.

Ancak bizim için değiştirebilmek, yıkmak ve yaratmak vardır.

Her gün ölüyoruz ve gün be gün çürüyoruz. Yerin bin kat dibinde, izbe bodrum katlarında ki atölyelerde, karanlık odaların içerisinde, gürültülü makinenin kolunda, tezgahın ardında, masa başında, sokakta, ayakta, yorgun, bitkin zihinlerle gün be gün çalışarak yaşıyoruz hayatı...

Efendilerin üç kuruşuna, yiyecek ekmek için, ev için, içme suyu için, üst baş ve ailemizin masrafları için katlanıyoruz. Üstelik yetemiyoruz, yettiremiyoruz. Sonra televizyonlarda izliyoruz kaza ve intihar adıyla bir bir ölümleri. Ve bizim gibi yaşayan daha milyonlarcası var.

Bir düşünün böyle bir düzende kaç insan hayatı yok oluyor ?

Bir düşünün bu canlara kast edenler kim ve kimler?

Devlet. Ve kapitalizm. Ve bütün iktidarlar. Ve bütün şirketler ve bütün patronlar. ve bütün ordular ve bunlar için verilen bütün savaşlar...

İşte tüm bunlar yaşadıkça ve yaşattıkça insan hayatı yok oluyor...

İşte tüm bunların istediği; toprak parçası, para, iktidar, güç ve daha fazlası için ölüyoruz.

Ancak bizim için değiştirebilmek, yıkmak ve yaratmak vardır.

17 Mayıs günü 28 maden işçisinin hayatı yok edildi, eşlerinin ve çocuklarının hayatları değişti, bu insanlara zorla yeni bir hayat yazıldı.

Emine Zola "Germinal" isimi kitabında maden işçilerinin hayatını yazar. 1884'te Anzin Maden Ocakları'nda bir grev patlak verdiğinde, yazar orada günlerce kalır, işçilerle konuşur. Maden ocağında çalışan işçilerin tanınmayacak durumda olduklarını gördüğünde; "Güldükleri zaman zenci sanırsınız."der. Ocak çevresinde ki barakaları, barakaların içinde açlık sınırında insanları, kâr hırsı ile ihmal edilmiş kolan lambaları, kazaları, ölümleri ve onların bu koşullara rağmen yaşamdan yana olan direnişini anlatır. Bu öyle bir yaşam kavgasıdır ki; sınırsız ekmeğin kokusunu ve ılık ılık akan terin, kanın kokusunu ve bu amansız kavgayı içiçe ,soluk soluğa sanki oradaymış gibi yaşatır bize.

Zonguldak'ın Kilimli Beldesi'nde bulunan Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) Karadon Müessese Müdürlüğü'ne bağlı kömür ocağında 17 Mayıs günü saat 13.28'de meydana gelen, TTK'da galeri açma işini ihale ile alan Yapitek Şirketi tarafından işletilen kömür ocağında meydana gelen grizu patlaması sonucu 28 maden işçisi hayatını kaybetti. Patronlar "ihmal olmadığı"nı söylediler, Devlet yetkilileri "Çok üzgünüz "kader" dediler".

Cinayetın adı ne zaman kader demek oldu?

Bugün Çin dünyada milyar ton seviyesinde kömür üreten tek ülke. Maden Ocaklarında meydana gelen ölümlere Çin' i örnek vererek, televizyonlarda bu ölümlerin kader ve olağan olduğu izlenimini yaratmaya çalışıyorlar.

Oysa ki ölümler üretim ve kaza oranı yapıldığında burada Çin' in 25 kat üzerinde. 1980'lerin başından itibaren dünyada 3 haneli ölüm yaratan kaza meydana gelmezken, burada 3 göçük toplamında 600'ü bulan insan öldü, öldürüldü. Ve şimdi 28 daha ekleyin.

Bu topraklarda bu ilk değil, son da olmayacak! Daha öncede benzer patlamalar, ihmal, ölümler yaşandı. Patlayan davutpaşa'yı, Bursa'yı, Balıkesir'i, elektrik akımına kapılarak yanan "insan" bedenlerini, tersanelerinde kum torbası yerine konmuş "insan" bedenlerini, ciğerleri patlatan kum dolmuş "insan" bedenlerini unutamadık henüz!

Ancak şu sıralar memlekette gündem hayli meşgul biliyorsunuz. Devletin taşeronu işbirlikçi yayın organları insanlara yeni eğlenceli gündemler açarak bu cinayetide unutturmak için çalışacaklar. Mevcut sendikalar birkaç basın açıklaması, hüznü mesajlar ve sessizlik tavrıyla durumu kabüllenecekler, kimisi kılını bile kıpırdatmayacak.

Bu cinayetlerin aydınlatılmasında; ne bundan sonrası için önlemler alınacak, ne maden ocakları kapatılacak, ne işsizlik önlenecek, ne katiller yargılanacak, ne de ocağına ateş düşenlerin acısı dinecek.

Hiçbirşey değişmeyecek!

Çözumsuzlük önerenlerin ve kader diyenlerin karşısında öfkeyle duruyoruz. Artık içinde yaşayamadığımız bu toplumsal kölelik düzenine ve sahipleri efendilerine karşı öfkeyle duruyoruz. Onların koruyucusu devlet ve adalet sistemine karşı öfkeyle duruyoruz. Onlar için çalışmak ve ölmek zorunda bırakıldığımız bir yaşama karşı öfkeyle duruyoruz.

Kararmış yüzlerin kanlı gözlerinde ki acıyı bir kez daha görmemek adına..birimizin bile ölüm çukurlarında olmadığı güne dek..sürecek öfkemiz...Hepsi ortadan kalkana, hepimiz kurtulana dek..

HOLODOMOR

İnsanın yaşamak için temel ihtiyacıdır yemek. Bu da zaten insanın doğuştan hakkıdır, yaşam hakkıdır.

Günümüze baktığımızda bile bu yaşam hakkının devletler tarafından reddedildiğini açıkça görebiliriz. Şöyle ki dünyada açlık ve yoksulluk varsa bunun suçlusu Kapitalizm ve onu besleyen DEVLETLERDİR. Çünkü Devletler insanın yaşam haklarını ihlal eder ve yoksulluktan, açlıktan ölen insanları görmezden gelirler.

Tarihe baktığımızda devletlerin insanların yaşam haklarını ihlal ederek kitlesel ölümlere neden olduğunu görürüz. Ama SİZLERE GÖRE DEVLET; vatandaşına hizmet eder, öğrencisini okutur, hastasını tedavi eder, vatandaşını korur. Ama şu var ki Tarih yalan yazıyor, siz de yanılıyorsunuz! DEVLET KATLEDER!..

Devlet politikaları sonucu ölen 10 milyon köylünün hikayesi:HOLODOMOR:

Ukrayna Kırımı(Holodomor)Ukrayna ve Rusya'nın Kuban Bölgesinde 1932-1934 yıllarında yaşanmıştır.

Kooperatif tarım uygulamalarını kabul etmek istemeyen Ukrayna köylüsü devletin ekonomik ve sosyal politikalarına karşı üretimi durdurmuştur. Çünkü, tarımda kolektifleştirme girişimlerinin başarıya ulaşması demek zengin köylülerin eski ayrıcalıklarını kaybetmesi demektir. Bunun üzerine Sovyetler Birliği anti-devrimci gördüğü bu hareketi köylüler dışında kalan halka ibretlik bir görüntü vermek amacıyla HOLODOMOR KİTLİĞİ'ni yaratmıştır. Hükümet ise suçu o dönemde sistem dışında kalan özel çiftliklere atmış ve hatta hesaplanan eksikliklerin çiftliklerden vergi olarak alınmasına karar vermiştir. Silah kullanılarak çiftliklerden zorla insanların ihtiyaçları gözletilmeksizin tüm tahıllar köy halkının elinden alınmıştır. Ukrayna da milyonlarca insan açlıktan ölüyorken Sovyetler dış ülkelere 1,84 milyon ton tahıl ihraç etmiştir. Kuban bölgesinin giriş-çıkışları tutulmuş ve köylülerin bölgeden çıkması ve köye girmek isteyenlerin özellikle gazetecilerin bölgeye girmesi engellenmiştir. Kıtlık haberleri devletin olanca çabasıyla sansürlenmiş dünyanın dikkatinden kaçmıştır. Fakat 1 yıl sonrası tam bir felaket olmuştur. Hükümet ve yerel politikacılar bölgeye yardım götüreceklerinin vaadini vermiş fakat söyledikleri boşa çıkmıştır.

Devletin kapitalist bir devlet olması da birşeyi değiştirmez, halkın yanında gibi görünen sosyalist bir devlet olması da birşey değiştirmez. Devletlerin insanları katletmeleri sadece savaş yolu ile değil uyguladıkları politikalar ile de gerçekleşebilmektedir. Bunun en kanlılarından birinide ukraynalılar yaşamışlardır. Bu yaşanan kıtlıkta açlıktan 10 milyon insan ölmüştür. Tüm köylü nüfusunun neredeyse yarısı hayatını kaybetmiştir. Bu trajik DEVLET KATLİAMI günümüzde hala halkına acısını hissettirmektedir.

Bir halk ki köyleri boşaltılıyor, kendini, dilini ve kültürünü yaşayamıyor. Ve bir halk ki yıllardır bu coğrafyada zulme karşı direniyor.

Kürt halkı yıllardır T.C. Devletinin asimile çalışmalarına, kültürlerinin yoksayıldığı gibi yaşamlarının da yok sayılmasına karşı isyan ediyorlar. Bu direnişi ve isyanı sadece Mezopotamya coğrafyasında değil Türkiye'nin her yerinde sokaklardaki insanlarla görüyoruz. Devletin copuna, tankına, panzerine, silahına, gazına karşı direniyorlar. 7 sinden 60 ına kadar herkes devletin kolluk kuvvetlerine karşı taşlarını kullanıyor. Bu devlet için tehlikeli olsa gerek. Çünkü Kürt halkının engelleyemedikleri tek kültürleri olan direniş kültürünün altında eziliyorlar. Bizler Kürt halkına direnişçi diyoruz, devlet'e ise *terörist>(* 12 yaşında 13 kurşunla öldürülen Uğur Kaymaz gibi). Devletin, halkı terörist diye adlandırması kendi üzerindeki çamuru başkasına bulaştırmaya çalışması gibi geliyor.

Bir de Devletin bu topraklarda var olan "terörü" engellemek için çıkardığı Terörle Mücadele Kanunu var. Güya hukuk devleti olan Türkiye bu yasası ile "terörün" önüne geçiyor. Günümüzde ise bu yasa da en çok çocukları mağdur ediyor. TMK mağduru çocuklar son zamanlarda her kesimin dikkatini çekmekte. 1991 yılında çıkan ve 2006 yılında yenilenen Terörle Mücadele Kanunuyla çocuklar "yetişkin" gibi gözaltına alınmaya, sorgulanmaya, yargılanmaya ve hapsedilmeye maruz bırakıldı. Tabi ki bu durumun ön koşulunu medya hazırladı. Sürekli izlediğimiz "bölücüler yine çocukları kullandılar" haberleri boşuna değildi. Arkadaşlarımızın karşılaştığı bu adaletsizlik ancak böyle sıkı bir karalama sürecinden sonra olabilirdi. Bu kanun sadece birçok çocuğun hapsedilmesini değil aynı zamanda yaşamlarının yok edilmesini sağladı.1991'den bu yana Polis ve Asker şiddetiyle Mezopotamya coğrafyasında öldürülen çocuk sayısı 328(aralarında bebeklerde var.).

Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Sözleşmesine göre 18 yaşın altında bulunan "herkes" çocuktur. Bu anlaşmaya göre suçlu çocuk yoktur, suça sürüklenmiş çocuk vardır. Fakat bizim coğrafyamızda böyle olmuyor. Terörle Mücadele Kanunu kapsamında yargılanan yaşlılarımız yetişkinler ile aynı mahkemelerde yargılanıyorlar.Yaş ortalamaları 12 ile 18 arasında değişiyor.

Bu cezalar 7 yıldan 30 yıla kadar çıkabiliyor. Bu arkadaşlarımızın gözaltına alınışları ise genelde cebinde taş bulunması, atletinin ıslak olması ya da sadece olaylar sırasında sokakta bulunmaları sonucu oluyor. Çoğu gerçekte yetersiz delillerle yargılanıp hapishaneye atılıyor. Ayrıca yaşlılarımızın gözaltı süreçleri de oldukça zor. Bir arkadaşımız şu şekilde anlatıyor yaşadığı süreci;

'Orada yaşadıklarımı asla unutamam. Bir kadın polis copla bana vurdu, o ve diğer erkek polisler çok pis küfürler ediyorlardı bize. Daha çok Öcalan'a küfür ediyorlardı.

Bana 'Sen kızsın ne için var burada' diyorlardı ve askerlerin hepsinin bana tecavüz etmesi ile tehdit ediyorlardı.

Ben polislere taş bile atmadım sadece Kürt olduğum için beni gözaltına aldılar. Sen söyle abla, Sakarya da bir Kürt'ü öldürdüler, bir Kürt'ü linç ettiler, bunlar Kürtlerin hepsini yok etmek istiyorlar. Annem beni almaya geldiğinde 'neden ifademi Kürtçe veremiyorum' dedi. Bence çok haklı biz Kürt'üz neden anlamak istemiyorlar. Ben Eruhluyum. Zorla, baskıyla Siirt merkeze geldik. Bizim köyü her gün ateşe veriyorlardı, 'bizim eve gerillalar geliyor' diye. Çok iyi hatırlıyorum, askerler gece gelip dedemi götürüyorlardı, biz birkaç gün sonra tarlada zincire bağlanmış, öldüresiye dövülmüş bir şekilde buluyorduk dedemi. Evimizde Kürtçe kasetler olurdu, onları toplar yakarlardı. Bir gün evimizi de yaktılar... Babam, ben üç-dört yaşındayken mayına bastı. Minibüste Eruh'a yakın bir yerde mayına basmışlar. Annem anlatıyor, askerler eve gelmişler 'mayınları gerillalar döşemiş deyin, size maaş bağlayalım' demişler. Annem de 'ben bilmiyorum mayını kim döşemiş, askerler de döşemiş olabilir' demiş. **Anneme küfür edip, dövüp gitmişler.** Evet, bu sözler daha 16 yaşında olan bir arkadaşımın hayatı. 7-30 yıl ceza verdikleri yaşitlarımızın yaşamları bu. Bu zor yaşamın yıpratıldığı yaşitlarımızın dört duvarın içinde olması yaşamın son kalmış anlamlarını da yok etmek oluyor.

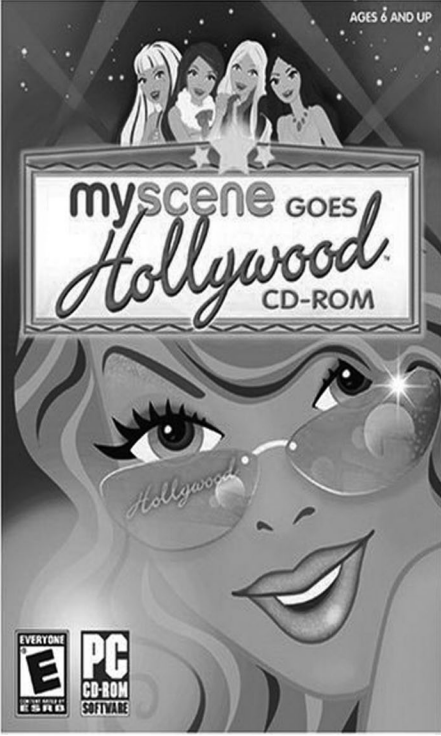
Okulu, arkadaşları, aileyi, mahalleyi ve oyunu, sokakları kaybediyorlar. Bu psikoloji ile girdikleri hapisane koşulları da oldukça zor.

Çünkü hapisanelerde sürekli bir psikolojik şiddete maruz bırakılıyorlar. Aileleri ile görüşme yok. Kürtçe şarkı söylemek yok. Sürekli vatan-millet propagandası ve ırkçı küfürler... Mahkeme süreçleri de bir o kadar zor oluyor. Avukatla yapılan görüşmelerde, "acaba çıkacak mıyım?", "ya burada kalırsam?" sorularını soruyorlar.

Bu çocuklar TMK mağdurlarıdır. Bunu büyük bir ihtimalle daha önce duydunuz, uykusuz dergisinde, Cnn'de gece 12 sonrası tartışma programlarında ya da gazetelerin ön kapaklarında sol alt köşede üç dört cümlelik bir cümle şeklinde... Ama şunu anlamalıyız bu "çocuklar" bizim yaşımızdalar ve kocaman panzerlere, tam teçhizatlı "robokop"lara taş attıkları için hapisanede yaşamlarının en güzel yıllarını geçiriyorlar.

Bugün bu topraklarda 4000 çocuk Terörle Mücadele Kanunu bahanesiyle devlet tarafından sindiriliyor. Devlet tektipleştirme politikaları ile okullarda eğitemediği bizleri, hapisanelere koyarak dizginlemeye çalışıyor. Devlet kendisine itaat edecek "milleti" yaratmaya çalışıyor. Ama artık bu toprağın insanları ezenlere karşı özgürlük mücadelesini, direnişini sürdürmekte kararlı. Biz bu kararlılığı panzerin tam karşısında elinde taşla duran insanlarda ve mücadelemizde görüyoruz.

Not: Batıda yaşayan bizler doğuda olan yaşitlarımızın yaşadıklarını arada bu kadar kilometreler varken anlayabilmemiz der-tlerine ortak olabilmemiz zor. Eğer böyle bir derdin varsa sana bu arkadaşlarla mektuplaşmanı öneririz. Bu konuda sana yardımcı olabiliriz.

BİR METROPOLÜN YAMACINDA YÜKSELEN DAĞIN ETEĞİNDE KOCAMAN BİR YAZI: HOLLYWOOD

Bir lise son sınıf öğrencisi olan benim bir daha lise lafını duymamama 2 aydan az kaldı. Ama devamsızlığım çok olduğundan hergün okula gitmek zorundayım. Son haftadır (Martın sonu , Nisanın başı) okuldaki 9-10 kişiden biriyim. Bu “çekilecek belamız varmış” günlerinde okula getirilen laptoplardan izlediğimiz filmler 10'u aştı. Ne kadar izlediğimiz desemde bakmayın bir çoğunu izleyemedim.

Sınıf arkadaşlarımla izlediğim filmlerin 1 tanesinde yoksul insan göremiyorum. İzledikleri filmlerin hepsi 2000 sonrası, hollywood yapımı romantik-komedi, aksiyon filmleri. İzleyemiyorum, olmuyor. Filmlerin sahnelerindeki yoksulluk sadece sokak köşelerindeki dilencilerden ibaret. Bütün oyuncular zengin, yakışıklı, güzel ve karizmatik insanlar.

Hayattaki en büyük sorunları (bu genelde filmin konusunu oluşturuyor.) sevgilileriyle yaşadığı sorunlar olan kişiler. Filmlerde insanların hayatındaki büyük değişiklikler hep büyük bir komplonun parçası olmakla ya da başına gelebilecek en çok adrenalin arttıran şeyler oluyor ya da dünyaya meteor düşüyor. Bu insanların hayatlarında gerçekten dramatik olan olaylar yok.

Dershane borcunu ödeyemediği için annesi hapse atılan bir gencin 17 yaşında intihar ettiği kadar dramatik olan bir olay hiçbir senaristin aklına gelmiyor herhalde. Yaşamaya devam etmek zorunda olduğu için karın tokluğuna çalışıp Amerikan şirketlerinin fabrikalarında uyuyan çocukların hergün yaşadığı hayatta kalma mücadelesi yeterince aksiyon içermediğinden olsa gerek film şirketleri hep üstün yetenekleri olan ve hayatta kalmak için çalışmaya ihtiyacı olmayan kahramanları çekiyor.

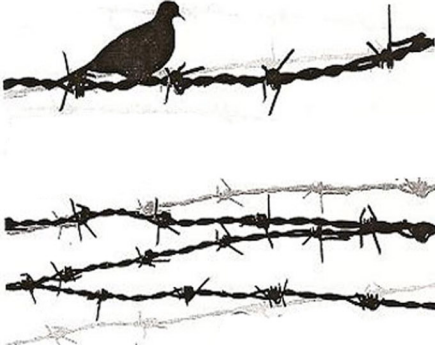
Aşk acısı, savaş şu son iki haftadır izlediğim filmlerin hiç birinde hayatta kalmaları çalışmalarına bağlı olan insanlar yok, hiç birinin ölümü aklıktan veya sıtmadan değil. Hiçbiri polis terörüne kurban gitmiyor. Hiçbiri kredi kartlarının borçlarını düşünmüyor. Bu filmlerin çekildiği ülkenin sınıfsal uçurumların en fazla olduğu ülkelerden biri olan Amerika olmasında başka bir çelişki. Bu filmlerde izlediğimiz insanların hiçbiri küçük, ışık almayan apartman dairelerinde veya gecekondualarda oturuyorlar.

Benim bu filmler yüzünden Amerika denince aklıma gelen şey ; Amerikan sidingli, bahçelerinde sürekli barbekü partisi yapılan, opsiyonel havuzu olan üç katlı müstakil evler, bomboş kocaman yollar, huzurlu insanlar. Ama senaristler Ortadoğu da para kazanmak için ölen onca askerin ailelerine yer vermiyorlar o çiçekli mahallerinde.

Biz gerçek değiliz demek ki. Günde 1500 soru çözen çocuğun hali filmler için ne yeterince acıklı ne de izleyicisi heyecanlandırıcak cinsten. Senin kendi hayatında ki rolün figüranlık.

Bunlar gerçek değil, senin aksiyonsuz yaşaman için üretilen tatmin edici ilizyonlar.

VİCDANİ RET

Çok Vicdani Bir Mesele: VİCDANİ RET

Vicdanî ret, bireyin politik görüşleri, ahlaki değerleri veya dinsel inançları doğrultusunda zorunlu askerliği reddetmesidir. **Eğer kişi, alternatif sivil hizmeti de reddediyorsa o bir "total redci"dir.** Vicdani ret hakkı, günümüzde Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonu ve Avrupa Parlamentosu tarafından temel insani hak olarak kabul edilmiştir. Avrupa Konseyinde Vicdani Ret hakkını Türkiye, Azerbaycan ve Belarus dışında bütün ülkeler tanımıştır.

Türkiyede Vicdani Ret

Türkiye'de ilk vicdani ret açıklamaları Sokak Dergisinin yapmış olduğu bir kampanya ile açıklamalarını dergiye göndererek yayınlanan Tayfun Gönül ve Vedat Zencir'in açıklamaları olmuştur. Böylece Türkiye'de yazılı kaynaklarda ilk defa vicdani ret meselesi gündeme taşınmıştır.

1992 yılında süren savaşa karşılık Savaş Karşıtları Derneği kurulmuştur. 6 kişinin toplu vicdani ret açıklaması ile birlikte Uluslar arası Dünya Vicdani Retçiler günü türkiyede düzenlenmiştir.

1995 yılında vicdani reddini açıklayan SKD başkanı Osman Murat Ülke, bir sonraki sene tutuklanmıştır. Askeri cezaevinde askeri emirlere uymadığı ve askeri kıyafeti giymediği için uğradığı baskıları protesto etmek için açlık grevine girmiş ve grevinin 23. gününde talepleri kabul edilmiştir. İlk kez bir askeri cezaevinde bir kişi tutukluluğunu sivil giyimli olarak sürdürmüştür. Ülke toplam 8 kez emre itaatsizlik cezasını çaptırılmış ve toplam 701 ün hapis yatmıştır.

Mehmet Bal 2002 yılında reddini açıklamıştır. 1 ay tutukluluktan sonra serbest bırakılmıştır. 2004 yılında Halil Savda reddini açıklamıştır. Savda içeride bulunduğu sürede çeşitli baskılara maruz kalmıştır. Savda ve Bal sonraki yıllarda tekrar gözaltına alınıp tutuklanmış, "antisosyal kişilik bozukluğu"ndan çürüğe çıkarılmışlardır.

2001 yılında reddini açıklayan Mehmet Tarhan 2005 yılında tutuklanıp götürüldüğü Askerli birlikte reddini açıklamış olduğundan tutuklanmıştır. 2 kez "toplularat önünde emre itaatsizlikte ısrar ve askerlikten sıyırma" suçlamasıyla toplam 4 yıl hapis cezasına çaptırılmıştır.

2007 yılında reddini açıklayan Enver Aydemir Eskişehir ceza evine götürülmüştür. Aydemir yapılan son duruşmasında 2 gün içinde mevcutsuz olarak birliğine teslim olması istenerek tahliye edilmişti. Enver Aydemir Vicdani reddini sürdüreceğini ilan etmiş ve 24 Aralık 2009 tarihinde Vicdani Ret Kurultayına gelirken yakalanmıştır. Aydemir halen Eskişehir Cezaevinde tutuklu bulunmaktadır.

Şu an Türkiye'de 85'i erkek 24'ü kadın toplam 119 kişi vicdani reddini açıklamıştır.

Liseliler Vicdani Reddin Neresinde?

Bizler çocukluğumuzdan beri erkek egemen bir kültür ile yetişirdik. Daha küçücük çocukken üstümüze asker kıyafetleri giydirildi, ellerimize oyuncak silahlar tutturuldu. Bu devletin eğitim sistemi çocukken ailelerimize ile bizlere verilmeye başlandı. Sonra bizleri okullarına hapsedtiler. Okullarda bizleri uygun nizamda sıraya sokarak, tek tip kıyafet giydirerek itaat kültürüne alıştırdılar. Hergün derslerinde bizlere tarih boyunca yapılan katliamlardan, soykırımlardan övgü ile bahsettiler ve kafamızı şövenist duygularla doldurmaya çalıştılar.

Hatta liseye geldiğimizde işi baya abarttılar, milli güvenlik dersleri ile karşımıza komutanlar getirdiler. Kışlalara geziler düzenliyerek 16 yaşında olan bizlerin ellerine biksileri (PK Makineli Tüfeği) tutturdular. Nasıl olsa 5 sene sonra askere gittiğimizde o adını söylemekte zorluk çektiğimiz silahları tanımadığımız insanları öldürmek için kullanacaktık. Senelerdir okullarda erkek olarak yetiştirildiğimizden onların verdiği silahları alıp kahramanca savaşmak erkeklığın gereği idi. Çünkü yüzyıllar önce kanlarla sulanmış toprakları birde bizim kanlarla sulamamız gerekiyordu.

Okul hayatımız boyunca bizleri itaat altına almaya çalıştılar. Her sabah okula girenken tek sıra halinde kıyafet kontrolünden geçenken boyun eğmemizi öğrettiler. Çünkü orada boyun eğen bizlerin ellerine askerde silah tutturacak ve insan öldürmemizi isteyecekler. Bunun için bizleri okullarda itaat altına almaya, gelecek kaygısı ile kafalarımızı doldurmaya çalıştılar.

Şu an asker değiliz fakat okullarda bi-fiil asker durumundayız. Bizlerin vicdani reddini açıklaması şu an ki askerlik durumumuzada bir başkaldırıdır. İleride elimize tutturacakları silahları reddetmemiz şu an kafamıza soktukları şövenizmi reddetmemizdir.

Bizler 15 Mayıs Dünya Vicdani Retçiler gününde vicdani reddimizi açıkladık ve açıklamaya devam edeceğiz. 20 yaşımıza geldiğimizde elimize tutturacakları silahları kırmak için, bizler üzerindeki şövenist, milliyetçi planları da kırmalıyız.

15 Mayıs Dünya Vicdani Retçiler gününde lisede okuyan arkadaşlarımızın yapmış olduğu açıklamalar aşağıdadır;

Ben 1992 yılında bu topraklarda doğdum ve yaşıyorum.Yaşadığım toprağın sahibi bir devlet, herhangi bir devlette olabilirdi ama bu devletin adı Türkiye Cumhuriyeti. Bu devletin belirlediği sorumluluklar var ve bunları yerine getirmemi istiyorlar.

Bu sorumluluklardan birisi de ölmeye ve öldürmenin sanatı askerliği öğrenmem ve uygulamam. Ben devletin benden istediğini yapmayacağım. Benim bir sahibim olduğunu düşünmüyorum. Ölmeyi öldürmeyi, emretmeyi, itaat etmeyi kabul etmiyorum. Çünkü ben bunların olmadığı bir dünyaya inanan ve bunun için mücadele eden bir Anarşistim. Bu devletin elime verdiği silahı tutmayacağım, askere gitmeyeceğim.

Ben 18 yaşında bir kadını. Asker değilim fakat asker olma durumunu uzun süredir yaşıyorum. Daha çocukken erkek arkadaşlarının ellerine verilen oyuncak silahlarla ve giydirilen asker kıyafetleriyle hayatıma girdi militarizm. Şimdi ise okulumda askerliğin en önemli unsuru olan emre itaat etmek öğretiliyor. Okullarda(kışlada denilebilir) birer asker gibi sıraya girip, rahat – hazır ol komutlarıyla beraber Türk olmanın onuruna vardıktan sonra 6 saatimi geçireceğim koşuştan bozma sınıflara sokuluyorum. Hergün yaparken bunu yavaş yavaş gelişmeye başlıyoruz itaat kültürü. İktidarlar sırf davranışlarımızla itaat etmemizi değil, düşüncelerimizle de itaat etmemizi istiyor. Tarih derslerinde Kurtuluş Savaşının zaferini, Osmanlı padişahlarının insanların kafasını kesmesini meşru bir şeymiş gibi kafamıza sokmaya çalışıyorlar. Büyük katliamlar zafer, cinayetler hainleri engellemek oluyor. Tıpkı yıllardır T.C devletinin bu topraklarda halklar üzerinde yaptığı katliamlar ve cinayetler gibi. Okullarda yapılan milliyetçi propandayla bu durumu bizler için meşru hale getirmeye çalışıyorlar. Bu meşruluk öldürmenin ve ölmenin meşruluğu. Sadece okullarda değil televizyonların kanallarında yayınlanan ana haber bültenlerinde şehit analarının ağlamaları, babaların “vatan sağolsun” diye bağırmaları arabesk müzik eşliğinde bizleri etkilemeye hazır bir halde önümüze sunuluyor. Devlet okul, televizyon gibi propaganda araçlarıyla yavaş yavaş kafamıza girmeye çalışıyor ve bizleri itaat edecek ve tabi ki gerektiğinde de silah alıp gözümüzü kırpmadan ateş edecek askerler haline getirmeye çalışıyor. Ben anarşist ve anti-militaristim.

Ne bu itaat kültürünün bir parçası ne de iktidarların savaşlarının piyonu olacağım. Her daim iktidarların ezilenlere karşı sürdürdüğü savaş karşısında ezilenlerle birlikte mücadelemi vereceğim. Ölmeyi, öldürmeyi ve iktidarlara itaat etmeyi reddediyorum.

Ben 15 yaşındayım ve lise 1.sınıftan beri militarist bir eğitim alıyorum. Okul dışında, devletin militarizmi devam ediyor ve biliyorum ki bundan 5 yıl sonra beni de askere çağıracaklar. Ama ben kendi yaşitlarımızın kurşunla, havan topuyla paramparça edildiği ölümcül bir yavıda yer almak istemiyorum. Şu an vücudu parçalanan Ceylan'ın yaşındayım. Yeni Ceylanlar ölmesin diye, bir anti militarist ve anarşist olarak askerliği reddediyorum.

KOPYA

Sınav olacak gibisin
bağırsaklarında atıyor kalbin
bir haziran sabahında
kalem hışırtılarıyla
turuncu yuvarlakları dolduruyorsun.

Sınavlara giriyorsun; çünkü bu yarı açık cezaevinde "iyi hal"den 4 yılda tahliye ediyorlar insanı. Bu kışlada iyi hal göstergesi ne paylaşma duygusu ne de dayanışma ilişkisi. **Burada insanlar arasında özgür bilgi paylaşımı değil, bilginin mülkiyeti, bencillik ve kıskançlık örgütleniyor.**

Özetle sınav; tıka basa bilgiyle doldurulmuş bir bünyenin kısa sürede sistemli bir şekilde kusmasının beklendiği durumdur. Bazen kusmaya istenilen sorudan başlanabilir ama dikkat edilmelidir ki bu sınavların birçoğunda 4 kusmuk 1 kusmuşu götürebilir.

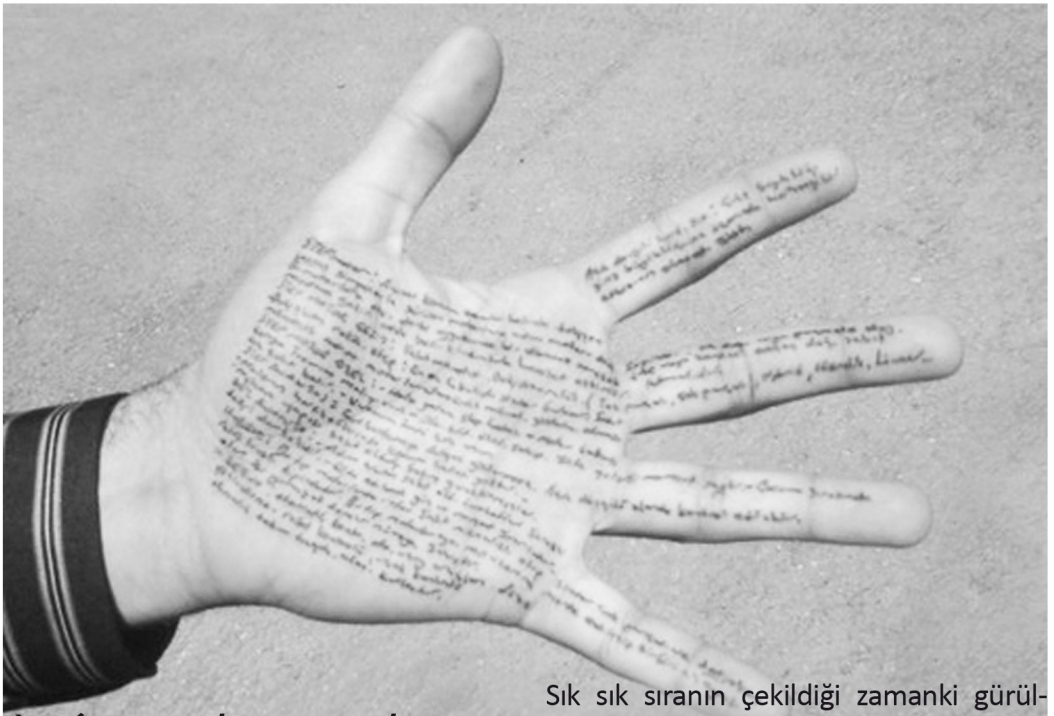
Sınavlar bir nevi kusuş olduğundan en genelde bir boka yaramazlar. Besin ancak sindirilmişse bok olabilir; sindirilmemiş, emilmemiş gıda çıkarken ağızda ekşi bir tat bırakıp su kaybına neden olduğu gibi sınavlar da karında bir sancı, bağırsaklarda patlamak üzere bir gaz bulutu bırakıp zaman, güven ve dayanışma ruhu kaybına yol açar.

Okullarda bencillik ruhunun bu denli hakim olması tam kapitalize olmuş toplumun yaratılması için yaşamsal bir gerekliliktir. Çünkü yüksek not ve ödül almak için çok soru çözmesi gerektiğini öğrenemeyen bir birey; villa, 4x4, ikea, starbucks, nike almak için de daha fazla çalışmayı kabullenemeyecektir.

Temelde insanları daha fazla itaate, çalışmaya, köleliğe iten tek neden; öğrenciyken soyut birimlerle ifade edilen notlar iken, iş hayatında aynı soyut birimlerle ifade edilen paradır. Öte yandan bakıldığında sayıların tek varouş amacı da bu gibi geliyor insana. İşte bu yüzden parayı kontrol eden efendilerin koyduğu kurallar ne kadar ahlaki ya da adilse öğretmenlerin kontrolündeki notlar da en fazla o kadar ahlaki ya da adil olabilir. **Bu durumda en az nesnelere mülkiyeti kadar; bilginin mülkiyeti de hırsızlıktır.**

Paranın, nesnelere mülkiyetine ve tahakkümüne karşı verilen mücadele bilginin tahakkümü ve mülkiyetine karşı verilen mücadele ile hemzemindir. Öyleyse her iki tahakkümün uygulayıcısına veya mülk sahibine yaklaşım da aynı yönde olacaktır. Sokaktaki kapitalizm, erk ve hiyerarşi ilişkisi okulda sınav ücretlerinde, sınavlarda, karnelerde ve diplomalarda görülür. Bu koşullarda sisteme isyan, işleyişe sabotaj kaçınılmazdır.

Kopya çekmenin anti-propagandasının ahlaki değerler üzerinden kurulmasına karşın; sahip olmamızın gerektiği değer yargılarının aleni propagandasının yapıldığı derslerde kopya çekmeye izin verilir. Hatta bu yolla da olsa bir şeyler öğreneceğimiz gerekçesiyle teşvik edilir. Aynı zamanda milli ve ahlaki bilince erişmemize yardımcı olan bu zatı muhteremler de -not ortalamamızı yükseltmemize yardımcı olduklarından- gözümüzde daha bir sevimli hale gelir.

Yöntemler

Bilindiği gibi ahşap okul sıralarının üzeri verniklidir ve kurşun kalem sıraların üzerinde çoğu zaman iz bırakmaz ya da parlar. Bu yüzden sıra üzerine kopya yazılacağına önceden bu vernik maket bıçağının içinden çıkarılmış jiletle ya da bir kırık cam parçasıyla kazınır. Ancak sınavlarda gözetmenlik yapan bazı "dâhi"ler sıraların üzerini sınav öncesi kontrol ettiğinden bu sıra üstü yöntemini biraz farklı boyuta taşımak gerekir.

Bu sabit yüzeye kaydetme tarzından en çok verim alınan yöntem; öndeki oturağın sırtlık tahtasının sana bakan yüzeyini kullanmaktır. Bu yüzeye veriler geçirildikten sonra kendi kullandığın sırayı hareket ettirmek kalıyor bir tek.

Kendi sıranı sessiz hareket ettirmek çoğu zaman önemlidir.

Sık sık sıranın çekildiği zamanki gürültünün duyuluyor olması dikkat çekecektir. Bu yüzden normal oturma pozisyonunda ayaklar yerdeyken bacaklarını yukarı doğru ayak parmak uçlarında yükseltirsen sırayı dizlerinin üzerine kaldırmış ve ellerin sıranın üstünde yazı yazıyor gibi görünürken sırayı hareket ettirebiliyor hale gelmişsin demektir. Bu şekilde sırayı ihtiyaca göre çekip kopyalara bakabilir, riskli durumlarda tekrar aynı yöntemle kapatabilirsin. Acil durumlarda ise sırayı hızlıca itmen dikkat çekecektir ancak önemsiz gelecektir. Kaldı ki bu durumda yüzlerce bahane de üretebiliyor olacaksın sırayı itmekle ilgili.

Son olarak unutulmamalıdır ki bu işte paylaşma dayanışma ve güven ilişkisi esastır. Bu yolla elde edilen her başarı sıra arkadaşınla kolektif emeğinizin bir ürünü olacaktır.

BUTÜN SOKAKLAR
BİZİMDİR!
Lise Anarşist Faaliyet

"GÜNDE 8 SAAT" - 1886